20 Οκτωβρίου 2015

Στο Εκκλησάκι του Αγίου Φανούρη στο παλαιό Ναύπλιο

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Ορθόδοξη πίστη

-ΓΕΡΟΝΤΑ ΝΑ ΚΑΜΟΥΜΕ μία Λειτουγία στου Αγιού Φανούρη; Το’χω τάξιμο.

-Και το ρωτάς; Για πότε θέλετε;

-Την Τετάρτη μπορείτε;

Είναι του Άη Γιάννη η σύλληψις,βεβαίως!

Όμως η Θ.Λειτουργία έμελε να αναβληθεί ένεκεν της προσφάτου εντόνου βροχόπτωσεως αφού το εκλησάκι τούτο είναι ιδιόκτητο και ευρίσκεται εντός μίας μικρής αυλής στο παλαιο Ανάπλι. Ούτως εκ των πραγμάτων οι φιλακούλουθοι θα εκάθηντο εντός της αυλής και θα εβρέχοντο.

Μετά από δύο ημέρας εσυνάντησα την φιλέορτο κυρία και μου εξαναζήτησε να λειτουργήσουμε το δίχως άλλο την ερχόμενη Τρίτη.

-Τί και αν βρέξει και πάλι, τ’όχω τάξιμο, θά φέρω και μία μεγάλη ομπρέλα και ας καθίσουμε όλοι απο κάτω να ψάλλουμε.

Εθαύμασα την φιλοτιμία της και εκλείσαμε την Θεία Λειτουργία για την εορτή του Αγίου Κυριακού του Αναχωρητού.

Δεν είχε φέξει ακόμη, τέλος Σεπτέμβρη και η ημέρα είχε αρχίσει ήδη να φθίνει και εξί μιση ώρα το πρωί ήτο ακόμη νυξ.

Τα γιασεμιά που είχαν φτιάξει αυτοσχέδια καμάρη εις τα σοκάκια τ'Αναπλιού σε μεθούσαν φιλόξενα με την γλυκυτάτη ευωδία τους σαν διάβαινες από κάτω.

Έφθασα εις την εξώπορτα της παραδοσιακής οικίας κουβαλώντας μαζί τα Ιερά και την Στολήν μου, όμως παραδόξως παρά τις διαβεβαιώσεις της Κυρίας που έκαμε το τάξιμο η πόρτα ήτο κλειστή. Απ'έξω μάλιστα περίμεναν άλλαι δύο φιλακόλουθαι κυρίες αναβαστώντας με υπομονή εντός του σκότους τις Φανουρόπιτες και τις αρτοκλασίες δια την Θεία Λατρεία.

-Καλημέρα σας, τί γίνεται; Κλεισθήκαμε έξω;

Αφού μου απέτειναν με σέβας τον χαιρετισμό μου είπαν αγανακτισμένες

-Χάλασε η πόρτα και η Παναγούλα δεν μπορεί να την ανοίξει. Θα πρέπει να κάνουμε τον κόπο να μπούμε από την άλλη πλευρά του σπιτιού μέσα εις την αυλή.

-Εμμ... τα βλέπετε; αυτά έχουν οι εξοχικές Λειτουργίες, εμονολόγησα, λησμονών προς στιγμήν, εκ του απροόπτου, την αγάπη μου για τα τερπνά παρεκκλήσια.

Σου λένε πάμε να λειτουργήσουμε στο τάδε εκκλησάκι, μα ξέρουν οι ευλογημένες δα πως πρέπει να κάμει ο Παπάς ολόκληρη μετακόμιση και να να βρίσκεις και από πάνω τις πόρτες κλειστές !

Άντεστε λοιπόν να παμε σιγά-σιγά από γύρω να κτυπήσουμε το κουδούνι να μας ανοίξει η νοικοκυρά, αν και ντρέπομαι τέτοια ώρα.

Η κύρια θύρα της οικίας ήτο ευτυχώς ανοικτή και εισήλθαμε στο παραδοσιακό αρχοντικό όπου μας επερίμενε και μας εχαιρέτησε φιλοφροσύνως η Κυρία Θεοδοσία. Κατόπιν εισήλθαμε σιωπόντες εντός της αυλής όπου η φιλέορτος Παναγούλα έφτιαχνε τα τραπεζάκια για τις αρτοκλασίες και τις Φανουρόπιτες που θα έφερναν εντός ολίγου και άλλαι ευσεβείς αμνάδες για να τιμήσουνε τον πολυπαθή και θαυματουργό Άγιο Φανούρη.

-¨Άντε βρε κυρά- Γιούλα , τι έγινε; χάλασε το κλειδί τέτοια μέρα; Φέρτο να δοκιμάσω μήπως και ανοίξει.

Πήρα το μεταλικό κλειδί το σταύρωσα και αφού το γύρισα από την άλλη όμως μεριά, συνήθεια γνωστή εις τους μεγαλυτέρους στ’Ανάπλι, παραδόξως η κλειδαριά άνοιξε προς ικανοποίηση και αναφώνηση όλων μας.

Εν τω μεταξύ στην μικρή ασβεστωμένη και περιποιημένη αυλή , θωρούσες εντός διασπάρτων πορφυρών τριανταφύλλων δύο υψηλόκορμες Λεμονιές περιτριγυρισμένες στοργικά από υψηλα αραχνοειδή φυτά, ενώ τα πράσινα φύλλα τους στέφουν ως θεία σκέπη τον Ναίσκο, σεειόμενα υπό της εωθινής φθινοπωρινής αύρας.

Εισήλθα στο παρεκκλήσι προσκυνώντας την Αγία Τράπεζα και αφού πήρα καιρόν άρχιζα να ντύνομαι την στολήν μου.

Οι κυρίες συγχρόνως έξω εις την αυλή, ως φίλεργοι μέλισσαι, ησχολούντο με την ευπρέπεια και την ετοιμασία της Θείας Λατρείας ανάβοντας τα καντήλια και μιλώντας μεταξύ τους σιγανά να μην ξυπνήσουν τους γείτονες.

Όμως και παλι η βροχή μάλλον θα χαλούσε τα σχέδια μας . Μόλις άρχιζε δειλά να

ψιχαλίζει ...όμως ευτυχώς ! εντός ολίγου σταμάτησε το ουράνιο ράντισμα και οι ευλαβείς αμνάδες συνέχισαν ήσυχες το διακόνημά τους

Η Ανατολή άρχιζε σιγά –σιγά να πορφυρίζει γεμίζοντας με ερυθρές ανταύγεις τον ορίζοντα. Ο ήλιος ντροπαλός και ευγενής ανέβαινε γαληνός εις το ουράνιο στερέωμα σκορπίζοντας απαλά το φρίσσον σκότος και αυγάζων την κτίση και το πάντερπνον εκκλησάκι

Τα σαλιγκάρια λες και ακούσανε τους Λάτρεις του Δημιουργού Θεού, άρχιζαν να ξανοίγουν τα κεφαλάκια τους να μας δουν, θαρρημένα από την πρωινή υγρασία. Ομοίως προέκυπτε και από το μπαλκονάκι της καθισμένη εις την καρέκλα, λόγω γήρατος ,η κυρία Θεοδοσία, η νοικοκυρά της οικίας ως τις προκύπτουσες ανηρτημένες Εικόνες που ευρίσκοντο εις τον Ναϊσκο.

Έβαλα «Ευλογητός» και προχωρήσαμε εις τον Εξάψαλμο.

Το αμυδρό και σεμνό φως του κεριού εντός της Αγίας Τραπέζης και των κανδήλων έκαναν ακόμη πιο γλυκό και κατανυκτικό τούτο το απλό εκκλησάκι που με τα στρογγυλά παραθύρια του ,σαν φιλιστρίνια, έμοιαζε ως καραβάκι που πλέει ασφαλή προς τον ακύμαντο λιμένα του Χριστού μας .

Ο αέρας μαζί έφερε και τα ακούσματα της πρώτης καμπάνας από την Εκκκλησιά του Αγίου Νικολάου.

Ο Πατήρ Κυριακός, ζηλωτής και άκακος λευίτης εγιόρταζε σήμερα την ονομαστική του εορτή και τελούσε την αναίμακτον Λατρεία εις την γειτονική και καλοφροντισμένη Ελκκλησιά του.

Συνέχιζα να διαβάζω μυστικώς τις πρώτες ορθρινές ευχές κάτω από την γαλάζια χαμηλή οροφή, με πλήθος αστέρων ζωγραφισμένων επάνω τους, όπου έδειχναν σαν πεπαλαιωμένοι ουρανοί, ενώ εντός τούτου του ταπεινού ιερού σκηνώματος οσφραινόσουν μία νοσταλγική οσμή συντιθεμένη από θυμίαμα, αγνοκέρι και καντηλόλαδο.

Σιγά – σιγά άρχιζαν να καταφθάνουν και άλλες κυρίες και Μητέρες με τα μικρά τους που ‘χαν ειδοποιηθεί για την Λειτουργία και όλοι με σιγή πλέον, πλην ολίγων παιδικών επιφωνημάτων που ‘μοιαζαν με Αγγέλων τιτιβίσματα, αναμέλπαμε και πάλι την νοερή λατρεία μας.

Μαζί με την δική μας όμως προσευχή άκουγες εις τα κλαδιά των Λεμονιών και διάφορα καλοκέλαδα πουλάκια, να έχουν στήσει το δικό τους χορό στο δροσερό αεράκι και να ψάλλουν ευφρόσυνα την τερπνή εωθινή ακολουθία τους.

Ο επίγειος χρόνος διάβαινε και μαζί του υψώνοταν ο ήλιος εκχέωντας τις χρυσακτίνες του μέσα από το γαλάζιο παραθύρι του Ιερού που ξεχώριζαν ακόμη και περισσότερο καθώς συναντούσαν το γνοφώδες πυκνό θυμίαμα εκ του λιβανωτού.

Οι ψυχές μας ανέβαιναν πετώντας ασταμάτητα, σαν τις Αγγελικές δυνάμεις, και όσο περισσότερο πετούσαν τόσο κι’άλλο ύψος λαχταρούσαν.

Ο ουρανός και η γή είχαν πιά ανταμωθεί και Άγγελοι και άνθρωποι συνδοξολογούσαν συντροφιασμένοι τον Ύψιστο Τριαδικό της Αγάπης Θεό, εκεί στο ιλαρό Εκκλησάκι του Άγιου Φανούρη στο παλαιό Ανάπλι.

π.Διονύσιος Ταμπάκης

[Ι.Ναός Γενεσίου Της Θεοτόκου Ναυπλίου]